

De God van Jozua (2)

Gedenken speelt in ons leven een belangrijke rol. Gedenksteden en andere monumenten zetten ons stil bij wat er is gebeurd: de oorlog, de slachtoffers, het dodelijke ongeluk. Want we mogen niet vergeten: herinneringen moeten levend blijven. Veel gedenkmomenten hebben betrekking op iets verdrietigs, maar we willen ook graag de mooie dingen onthouden. Daarom hebben we foto's, dagboeken, video-opnames, herinneringsalbums, souvenirs.

Herinneringen

Herinneringen zijn belangrijk: 'Onze hoop berust op herinnering. Zonder herinnering is er geen verwachting. We realiseren ons niet altijd dat een van de beste dingen die we elkaar kunnen geven, een goede herinnering is: een vriendelijk woord, een teken van genegenheid, een gebaar van sympathie, een vredige stilte of een blij feest' (Henri Nouwen). In Jozua 4 is het God zelf die ervoor zorgt dat onze herinneringen levend blijven.

De doortocht

De Jordaan was een onoverkomelijke hindernis voor het in bezit nemen van het beloofde land: een op dat moment van het jaar diepe, brede en snelstromende rivier. Drie dagen lang kijkt het volk tegen deze barrière aan (3:1). Maar God doet een wonder. Niet Jozua speelt daarin de hoofdrol, maar de ark met de priesters. De ark staat voor Gods persoonlijke aanwezigheid (zoals in de wolkkolom en de vuurzuil): genadig, liefdevol, machtig, levend. Dankzij de ark is er een weg waar geen weg was. Zo zien we hier ook Christus: de Weg van het rijk van de duisternis naar het rijk van het licht. Het is exact 40 jaar (de tiende van de eerste maand) na de uittocht uit Egypte, toen het paaslam werd afgezonderd (Ex. 12:3). Zo wordt er een directe relatie gelegd tussen de uittocht en de intocht als de ene daad van God. Op twee plaatsen liggen twaalf stenen: op de oever (zichtbaar) en op de bodem (meestal onzichtbaar). Het doel van de stenen is: niet vergeten

'U bent groot, u doet wonderen, u alleen bent God.'

- Psalm 86:10 -

'Gedenk de wonderen die hij heeft gedaan.'

- Psalm 105:5 -

wat God heeft gedaan, niet vergeten wie God is.

Voor Jozua

Heel dit gebeuren is ook voor Jozua zelf weer een enorme bemoediging. Het blijkt volkomen waar te zijn wat de Heer tegen hem had gezegd: 'waar je ook gaat, de Heer, je God, staat je bij' (1:9). De Heer doet zelfs dit: 'Op die dag verhoogde de HEER het aanzien van Jozua bij de Israëlieten, zodat ze zijn leven lang ontzag voor hem hadden' (4:14). Volkomen afhankelijkheid van God, gevoed door zijn Woord (1:8), is de weg waarlangs God zegent.

God is machtig

Het gedenken moet zich niet op mensen en gebeurtenissen maar uiteindelijk helemaal op God concentreren (4:24). Alle volken moeten het weten: al in het Oude Testament is er een sterke missionaire gerichtheid! Het gaat om de machtige God, om zijn sterke hand. Geloven we dat God machtig is? Of sluiten we Hem in zijn grootheid op in het verleden of tussen de kaften van een boek? Geloven we dat Hij nu in ons leven machtig is door Jezus? 'Mij is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde' (Mat. 28:18).

Ontzag voor God

Alle dagen (wat er ook gebeurt op die dag) roept God ons om ontzag voor Hem te hebben. Dat gaat niet allereerst over eerbied als liturgische stijl. De 'vrees voor de Heer' is: met open mond en knikkende knieën belijden dat Hij grote dingen heeft gedaan en doet. Als Hij een Jordaan kan droogleggen, zou Hij mij dan niet kunnen veranderen, zou Hij een zieke dan niet kunnen genezen, zou Hij als ik me ontmoedigd voel niet kunnen bemoedigen, zou Hij barrières die ons onoverkomelijk lijken niet kunnen doorbreken? Als we dat niet geloven, hebben we geen ontzag voor de Heer. Maar dat gebeurt alleen als ik me volkomen van Hem afhankelijk maak en er op vertrouw dat Hij groot is en genadig en goed, en dat Hij me liefheeft met een eeuwige liefde.

Een levende heenwijzing

De dode stenen van de Jordaan wijzen

naar de levende God. Als levende stenen (1 Pet. 2:4-5) mogen wij levende heenwijzingen zijn naar Christus. Voor wie geroepen zijn voorop te gaan schreef Henri Nouwen: 'Een levende heenwijzing. Dienst en gebed in aandenken aan Jezus Christus'. Wat is de kern (die we zo gemakkelijk kwijtra-ken) van voorgaan in de gemeente, maar ten diepste ook van ieder christenleven? Een levende herinnering zijn aan Jezus Christus! Niet allereerst door wat we doen maar hoe we zijn laten we Hem zien. Een herinnering aan Jezus zijn begint met Hem Heer laten zijn over je gedachten, je gevoelens, je keuzes, je relaties, je prioriteiten. Het begint met ontzag voor Jezus Christus.

Bronwater in de kleine groep

- Vertel iets over 'gedenktekens' in je eigen leven. Welke herinneringen koester je?
- Praat door over de uitspraak van Henri Nouwen onder het kopje 'herinneringen'.
- Wat zeggen jou de stenen bij de Jordaan?
- Is er in jouw leven en in onze gemeente ontzag voor de levende God? Waar merk je dat aan?
- Wat vind je van de omschrijving van de ambtsdrager als: levende heenwijzing naar Jezus Christus?
- Waarin heb jij de macht van God gezien in jouw leven en in onze gemeente?

